

Τσικουρή Παναγιώτη, αδελφού του γέροντα

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ ΜΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΓΕΡΟΝΤΑ

ΣΤΑΥΡΟΒΟΥΝΙΟΥ

Σεβασμιώτατοι Αρχιερείς,

Σεβαστοί Πατέρες και

Αγαπητοί εν Χριστώ αδελφοί

Ήταν στις 12 Οκτωβρίου του 1925, όταν εις το κεφαλοχώρι της Μεσσαορίας, Άσσια, ο Χατζηγεώργιος Χατζηχριστούδια – Τσικουρής (το γένος Πεγιάς Γιωρκή) και η Χατζηελένη Θεορή Οικονόμου (το γένος Χατζημιχαήλ) έφεραν στον κόσμο το 5^ο τους παιδί, στο οποίο έδωσαν το όνομα Ανδρέας.

Αυτό το παιδί μεγάλωνε μέσα στην οκταμελή οικογένειά μας, παιδαγωγούμενο σύμφωνα με τις ελληνοχριστιανικές μας παραδόσεις. Από τα παιδικά του χρόνια, έδειξε την κλίση και τα ενδιαφέροντά του, τα οποία ήταν συνυφασμένα με τη θρησκευτική και λατρευτική ζωή της Εκκλησίας μας. Εκεί που εμείς τα αδέλφια του και οι συμμαθητές του περνούσαμε τις ελεύθερες μας ώρες με συνηθισμένα παιχνίδια στους δρόμους και στα αλώνια του χωριού, ο μικρός Αντρέας έφτιαχνε ράσα και καλυμμαύχια με σακούλες τσιμέντου ή εφημερίδες και κατασκεύαζε θυμιατούς με λεμονόκουπες ή κουτιά του γάλακτος και σπάγκους.

Όταν έμαθε ανάγνωση και γραφή, άρχισε να διαβάζει βίους αγίων και άλλα θρησκευτικά βιβλία. Όπου άκουε ότι γινόντουσαν θρησκευτικές συνάξεις, εκεί παρευρίσκετο συστηματικά και πολλές φορές οι γονείς μας αγωνιούσαν, γιατί έφευγε από το σπίτι απροειδοποίητα και εγύριζε καθυστερημένος. Στις Λειτουργίες και τους Εσπερινούς επήγαινε πάντα πρώτος και έφευγε τελευταίος. Ζούσε σκληραγωγημένος, έχοντας ως πρότυπο τη ζωή των Αγίων. Νήστευε αγόγγυστα και προσευχόταν ανελλιπώς. Στον ύπνο του για προσκέφαλο έβαζε μία πέτρα. Και όταν τον ρωτούσε η μακαριστή μητέρα μας "Γιατί Αντρέα μου βάζεις πέτρα για προσκέφαλό σου;" εκείνος απαντούσε "Μάνα μου, οι Άγιοι ζούσαν μέσα στις σπηλιές ξαπλωμένοι στο χώμα κι εγώ θέλω μαξιλάρι".

Όταν τελείωσε το Δημοτικό Σχολείο, οι γονείς μας θέλησαν να τον κρατήσουν κοντά τους στις αγροτικές τους ενασχολήσεις. Ο Αντρέας, όμως, δεν έδειχνε μεγάλο ενδιαφέρον γι' αυτές. Τότε τα μεγαλύτερα μας αδέλφια, ο Χρήστος και ο Αντωνής, οι οποίοι ήσαν οικοδόμοι, τον πήραν μαζί τους, για να του μάθουν την οικοδομική τέχνη, ούτε και μ' αυτή την ενασχόληση έδειξε το ανάλογο ενδιαφέρον. Μετά από αυτό, ανέλαβε ο 2^{ος} μας αδελφός ο Θεόδωρος, να του μάθει την τέχνη του μηχανικού αυτοκινήτων, γι' αυτό τον πήγε μαζί του στην Λευκωσία όπου ηργάζετο ως μηχανικός, ούτε και σ' αυτή την τέχνη έδειξε το απαραίτητο ενδιαφέρον. Και εκράτησε αυτή τη στάση έναντι των προαναφερθέντων ενασχολήσεων, όχι διότι δεν είχε την ικανότητα και τις απαιτούμενες δεξιότητες, γιατί και εξυπνάδα και ευφυΐα διέθετε αρκετή, αλλά διότι η ψυχή και το

πνεύμα του εφλέγοντο από άλλα ενδιαφέροντα και άλλους προσανατολισμούς. Πόθος του και μοναδικός του καημός, ήταν να ζει καθημερινά τη λατρευτική ζωή της Εκκλησίας μας.

Ως χαρακτηριστικό αυτού του πόθου, αναφέρω το εξής περιστατικό: Ήταν ένα απόγευμα της Μεγάλης Παρασκευής, όταν ο υπεύθυνος μηχανικός του συνεργείου τού ανέθεσε να καθαρίσει και να γρασάρει τους τροχούς ενός αυτοκινήτου. Εκεί που άρχισε αυτή τη δουλειά, ακούει να χτυπά η καμπάνα του Εσπερινού· τότε ο Αντρέας τα παρατάει όλα και εξαφανίζεται. Σε λίγο καταφθάνει ο πελάτης, για να παραλάβει το αυτοκίνητό του· κοιτάζει και τα βλέπει όλα παρατημένα. Τότε, όλοι εκνευρισμένοι ψάχνουν να βρουν τον Αντρέα· βρε πού είναι; Βρε πού πήγε; Οπότε, εκεί που ετοιμάζονταν να κλείσουν το συνεργείο, βλέπουν τον Αντρέα να καταφθάνει! Βρε πού πήγες και παράτησες τη δουλειά, που σου αναθέσαμε; Και να η απάντησή του "Δεν ακούσατε που χτύπησε η καμπάνα του Εσπερινού;"

Ύστερα από αυτά, τα παρατάει όλα και λέει ευθαρσώς εις τους γονείς μας ότι θέλει να πάει σε Μοναστήρι. Η οικογένειά μας δεν την παίρνει στα σοβαρά την απόφασή του, γιατί ήταν ακόμη πολύ μικρός για την ασκητική ζωή· ήταν μόλις 15 χρονών. Εκείνος, όμως, παίρνει πρωτοβουλία και στέλλει γράμμα στο Μοναστήρι της Παναγίας του Κύκκου, όμως ο τότε ηγούμενος, αείμνηστος Κλεόπας, του απαντά αρνητικά.

Κάποτε άκουσε να γίνεται λόγος για το Σταυροβούνι, για το οποίο και άρχισε να ενδιαφέρεται. Μπροστά στην τόση του επιμονή να πάει οπωσδήποτε σε μοναστήρι, ξεκινά ο μακαριστός πατέρας μας μαζί με τον νονό του και τον Αντρέα και ύστερα από πολλών ωρών κοπιαστική πεζοπορία φτάνουν στο Σταυροβούνι. Αφού υπέβαλαν το αίτημά τους εις τον μακαριστό Ηγούμενο, Βαρνάβα, πήραν και από αυτόν αρνητική απάντηση, λόγω της ηλικίας του ενδιαφερομένου.

Λόγω, όμως, της επιμονής του Αντρέα, και των παρακλήσεων του πατέρα μας, κάμφθηκε ο Ηγούμενος και δέχθηκε να τον κρατήσει προσωρινά για δοκιμή. Ήταν 1^η Σεπτεμβρίου του σωτηρίου έτους 1940 που ο Αντρέας Χατζηγεωργίου Τσικουρή εξ Άσσιας γράφτηκε ως προσωρινός δόκιμος της Ιεράς Μονής Σταυροβουνίου. Ήταν μόλις 15 χρονών.

Αφού τον εδοκίμασαν για κάποιο χρονικό διάστημα στο Κοινόβιο, έμειναν όλοι συγκινημένοι από την υπακοή και τον ζήλο που έδειχνε στα κοινοβιακά του καθήκοντα, ώστε ομόφωνα οι πατέρες, τον συναρίθμησαν εις το μητρώον της Μονής τους.

Όταν αργότερα, τον έδωκαν ως υποτακτικό εις τον Γέροντα Ματθαίον, εκεί συνέχισε εντατικότερα τον σκληραγωγημένο τρόπο ζωής που άρχισε από τα παιδικά του χρόνια. Ο πατήρ Ματθαίος είχε το ασκητήριό του σε μία ρεματιά κάτω από το βλέμμα του Τιμίου Σταυρού, την οποία με τη φιλοπονία και τη φιλοκαλία του, μετέτρεψε σε ένα μικρό παράδεισο. Στην άκρη αυτού του μικρού παραδείσου, σε μία πλαγιά είχε και το κελί του, το οποίο προοριζόταν και για τον υποτακτικό του. Ο υποτακτικός του, όμως, Αντρέας δεν ηρέσκετο στην κάπως άνετη ζωή του κελιού, γι' αυτό και εγκαταστάθηκε σε μία μικρή σπηλιά, την οποία βρήκε εκεί κοντά και τη διαμόρφωσε σε μόνιμη κατοικία του, μιμούμενος τους μεγάλους ασκητές της ερήμου. Μέσα σε αυτήν τη σπηλιά έζησε

τρία ολόκληρα χρόνια περνώντας τον ελεύθερο χρόνο του με μελέτη, νηστεία, αγρυπνία και προσευχή. Σε αυτό το χρονικό διάστημα απέφευγε επαφή και επικοινωνία με οποιονδήποτε κοσμικό. Όσες φορές προσπάθησαν οι μακαριστοί γονείς μας να επικοινωνήσουν μαζί του, εκείνος τους απέφευγε, κρυπτόμενος στην σπηλιά του, μέχρι που στις παρακλήσεις τους, επενέβη ο μακαριστός Ηγούμενος Βαρνάβας και μόνον τότε εδέησε να τους ανταμώσει.

Όταν αργότερα έγινε υποτακτικός του παπά Γερμανού εις το Μετόχιο των Λινών, εκεί διέμενε με άλλους οκτώ συνασκητές του, οι οποίοι ασχολούνταν όλοι με αγροτικές εργασίες. Εκεί συνέχισε τον σκληραγωγημένο τρόπο ζωής του, έφτιαξε ένα μικρό τσίγκινο δωμάτιο μέσα στη μάντρα των προβάτων, εκτεθειμένο στον ανοικτό κάμπο, και εκεί μέσα, ύστερα από τον κάματο της ημέρας, περνούσε τον ελεύθερο χρόνο του κάτω από τον καύσωνα του μεσημεριού και το ψύχος της νύχτας, με αδιάλειπτη προσευχή και αγρυπνία.

Σε ηλικία 25 χρονών χειροτονείται εις Διάκονο και στα 30 του γίνεται Μεγαλόσχημος και χειροτονείται εις Ιερέα. Μετά τους Λινούς, μετατίθεται ως λειτουργός εις τον Τίμιον Σταυρόν, όπου αναλαμβάνει και τα καθήκοντα του Πνευματικού. Παράλληλα, ασκεί και το Διακόνημα του Ιεροράπτη της Μονής.

Το έτος 1982 σε ηλικία 57 ετών εκλέγεται Ηγούμενος της Ιεράς Μονής διαδεχόμενος τον Γέροντα Γερμανό. Κατά τη διάρκεια της Ηγουμενίας του εργάζεται με ζήλο για την προώθηση της πνευματικής και αγιαστικής ζωής των μελών της Αδελφότητας, πράγμα το οποίο συνέβαλε και εις την επαύξηση της αριθμητικής δυνάμεως των Πατέρων της Μονής, προσελκύοντας εις την ασκητική ζωή σεβαστό αριθμό νέων Μοναχών και μάλιστα μορφωμένων.

Παράλληλα, αναπτύσσει ποικιλότητα δραστηριότητα, ανακαινίζοντας παλαιές εγκαταστάσεις και δημιουργώντας νέες οικοδομές και εργαστήρια για τις λειτουργικές ανάγκες της Μονής.

Με αυτά τα λίγα αγαπητοί μου, θέλησα να σκιαγραφήσω μερικές πτυχές της ζωής του πολυαγαπημένου αδελφού μου, άγνωστες στους πολλούς, και μέσα από τις οποίες, νομίζω, καταφαίνονται η κλίση και τα ενδιαφέροντα του ανδρός, τα οποία έχουν διαπλάσει τον χαρακτήρα του και διαμόρφωσαν την προσωπικότητά του.

Όσον αφορά στο πνευματικό του έργο και στην εν γένει προσφορά του στην Ιερά Μονή Σταυροβουνίου στην οποία εγκαταβιώνει εξ απαλών ονύχων, επί 80 συναπτά έτη, πιθανόν να αναφερθούν άλλοι ομιλητές, οι οποίοι νομίζω, να τα γνωρίζουν και καλύτερα από εμένα.

Εύχομαι πολυαγαπημένε μου αδελφέ, ο Κύριός μας, Ιησούς Χριστός, Τον οποίο τόσο πολύ αγάπησες και τόσο πιστά Τον υπηρέτησες, να σε κατατάξει στον χορό των Αγίων Του, τους οποίους σε ολόκληρη τη ζωή σου αγωνιζόσουν να τους μιμηθείς. Αναπαύου εν ειρήνη πολυαγαπημένε μου αδελφέ. Αιωνία σου η μνήμη.